

hverver et paa Navn noteret Gældsbreve, maa fremtidig vide, at hans Ret ikke er sikret, før han har faaet Gældsrevet noteret paany.

Til § 41.

Ved Notering paases det blot, at Legitimationen formelt er i Orden. Derimod foretages der ingen nærmere Prøvelse af Transporters Ægthed. En saadan Prøvelse vilde formentlig, hvis den skulde være effektiv, i alt for høj Grad besværliggøre Ekspeditionen, og man har derfor ikke stillet Forslag om nogen Prøvelsespligt for Skyldneren. Det bemærkes herved særlig, at et Krav om Underskrift for Vitterlighedsvidner efter Kommissionens Mening vilde være ufyldstgørende, idet det næppe frembyder nogen virkelig Garanti mod Falsk. Skulde det vise sig paakrævet, at Underskrifternes Ægthed inden Noteringen forlanges godtgjort paa en eller anden Maade, er Udkastets Bestemmelser iøvrigt — selv om § 41 nærmest forudsætter, at der ikke kræves nogen Dokumentation — ikke til Hindrer for Indførelsen af en saadan Ordning, idet Forskrifter herom vil kunne gives administrativt i Medfør af § 42.

Kommissionen har nu foretrukket den Udvej at modvirke Notering af falske Transporter ved i et vist Omfang at paalægge Skyldneren efter Noteringen at sende Meddelelse til den, paa hvis Navn Gældsrevet forud var noteret. Da det vilde være uoverkommeligt og iøvrigt uigennemførligt at sende Meddelelse om enhver ny Notering af navnenoterede Gældsbreve, skal denne Kontrol dog kun foretages ved Stikprøver efter Justitsministerens nærmere Bestemmelse. Den foreslaaede Ordning, der har nogen Lighed med den ved Anordning Nr. 193 af 25. September 1929 truffne Ordning med Hensyn til Tinglysning af Pantebreve, vil formentlig virke skræmmende paa Bedragerne og navnlig formindske Risikoen for, at Ejere af Obligationer, der opbevares af andre, lider Tab ved, at de paagældende tilegner sig Obligationerne.

Til yderligere Betryggelse for den,

der faar et Gældsbreve noteret paa Navn, aabner Paragraffens 2det Stykke ham Adgang til mod Betaling af et Gebyr at sikre sig Meddelelse om Notering af Overdragelse eller Ophævelse — jfr. herved § 37, sidste Punktum — af hans Ret over Gældsrevet.

Gebyret, der indenfor det i Udkastet nævnte Maksimum af 1 Kr. (for hvert Gældsbreve) fastsættes af Skyldneren, bør formentlig betales ved Fremsættelsen af Kravet om at faa den omhandlede Meddelelse, altsaa i Almindelighed samtidig med Begæringen om Notering paa Navn. Maa der efter den første Meddelelse senere sendes den paagældende yderligere Meddelelser om Noteringer af samme Gældsbreve, synes eventuelle Gebyrer for saadanne Meddelelser kun at kunne forlanges betalt efter Paakrav, men Paakrav maa kunne gives, saasnart det viser sig, at der kan blive Tale om fornyet Underretning. Herom vil der kunne gives Regler i Henhold til § 42.

Til Kontrol med Gennemførelsen af den foreslaaede Ordning og til Vejledning for Justitsministeren ved Afgørelsen af, i hvilket Omfang der fremtidig bør tages Stikprøver, paalægges det i Paragraffens 3die Stykke Skyldneren at aflægge Beretning til Justitsministeren om Antallet af udsendte Meddelelser og modtagne Indsigelser.

Til § 42.

Der bør efter Kommissionens Mening — bl. a. paa nogle Punkter, der er berørt i Bemærkningerne til de foregaaende Paragraffer — gives nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Notering. Disse Regler egner sig efter deres Karakter som Detailbestemmelser ikke til Optagelse i selve Lovén, hvortil kommer, at det vilde være uheldigt at lovfæste dem, fordi de antagelig senere maa ændres paa Grundlag af de Erfaringer, der efterhaanden indhøstes. Det foreslaas derfor at overlade deres Fastsættelse til Justitsministeren. Det samme gælder om de nærmere Bestemmelser, der maatte være nødvendige med Hensyn til de i § 41 omhandlede Forhold.